

HETILAP

A MAGYAR HÖLGYEK SZÁMÁRA.

Előfizetési díj helyben kiadóhivatalból elhordva negyedévre 1 ft 15 kr., félévre 2 ft 30 kr., egészévre 5 pft. — Vidékre postán vagy helyben házhoz hordatva negyedévre 1 frt 30 kr., félévre 3 frt., egészévre 6 pft.

F E K E T E S Z E M E K.

Eredeti beszély. Irta BAJZA LENKE. (Folytatás.)

— Nem maga jött! — gondoló Drávayné, s szívét fájdalom szállta meg, — de vigasztalni kezdé magát. Igazságtalan vagyok, bizonynyal nem jöhetett, ő megtette volna, no de majd megírja. — S felbontá a levelet. —

Marossyné figyelemmel kíséré leánya arcját, fürkésző szemei, kitudták olvasni a lélek legrejtettebb gondolatát, s annál inkább, Anna vonásait, melyek nyílt sorok valának mindenki számára. — Észrevevé a könnyü borongó halványságot rajta, midőn ez a levelet olvasá; s egy perczig mozdulatlanul állott.

— Mit irt? — kérdé Marossyné, s Anna e hangra fölrezzent mélázásából.

— Rögtön indulok anyám. Gyula kér, hogy menjek, ő rosszul érzi magát s nem jöhetete értem, válaszolt, és ez első nem igaz szavak kiejtése arczába kergeték minden vérért.

— Tehát holnap reggelig várj! Egyedül nem indulhatsz, későn van s utközben az éji időzés kellemetlen.

— Nem anyám, én perczig sem lennék képes várni, férjem kérelme parancs előtttem, s azonnal indulok.

— De én semmi áron nem foglak elbocsátani! Anyád vagyok, s mindaddig tartozom ügyelni reád, míg valamely dolog jó és rossz oldalát megítélni képes léssz.

E hang, sohasem téveszté el a finom kis

lényre hatását. — Zavarba jött, habozott, nem tudta, mit kelljen tennie. Anyja parancsát nem volt bátorsága megszegni, kötelessége és szerelme pedig férjéhez szóliták.

— Gyula neheztelni fog anyám, — szolt végre bátortalanul.

E szavakra Marossyné szigoru arcát láng futotta el, kemény tekintetü szemei, égtek a haragtól. S miért nem jött érted ő maga? kérdé kitorve. — Mily férj az — ki nejét egyedül hagyja utazni. Mint szolgájával rendelkezik, kit gorombán kiüzve házából tetszésekként visszahíhat bármikor. — Mért nem jött érted maga. — Mi tartóztatja, midőn feleségének kell örömet okozni. Fogadni mernék valamely dáridó vagy néhány jó pajtás hátrálák, hogy nejét kövesse. — Ez nem szeretet Anna; e levél meggyőzhető, hogy férjedet elvesztéd, vagy saját hibád, vagy az ő könnyelműsége miatt.

Anna reszketve hallgatá e beszédet, a kezében tartott levél olvasása, hasonló gondolatokat ébreszte szívében; ő is hitte, ő is gondolta, hogy nem szerettetik, de bámulandó hatálylyal vett erőt a kínzó bánaton. . . . „Ő nem jöhetett, írja, hogy rosszul érzi magát“, ezt felelte anyja kifakadására.

— Rosszul érzi? szolt Marossyné keserűen tekintve leányára: Mit szoktunk irni, ha valamely untató mulatságból kiakarjuk huzni magunkat? rosszul vagyunk! Mit, ha teendőnk másfelé hínak; ha elkéstünk az ígért óráról, ha érdekünk másfelé köt? Mindig csak ez egyszerü kifogás: rosszul vagyok; oh Anna te megszűntél boldog lenni.

A fiatal nő kezeibe rejté arcát és zokogott, oly hevesen, oly nagyon, hogy Marossyné szánni kezdé. Tedd el a levelet leányom, ülj az ebédhez, holnap majd magam viszlek vissza Pestre, mondá gyengéden átölelve a karcsu alakot, ki lehajtott fövel ült az asztalhoz, s minden ételből hitte hogy eszik, pedig érintetlenül vittek el előle mindent.

Este volt. Anna kint sétált a kertben; nem ábrándozva, nem eszményekkel elfogalva; a rideg való, és fájdalma tartá kötve figyelmét.

E nap délutánján keresztülélt minden fájó érzelmet. Anyja szavai felvilágositák, eddigi sejtelmét; mit csak gyanítani mert; hogy férje meghidegült: most kétségenki-

vülinek hitte; s a szokott mosolygó szelid vonásokat, néhány órai bánat, levertté, beteg kinézésüvé tevé.

Elmerülten járkált fel és alá az utakon, ha egy ily alak lebegését lehet járásnak nevezni. — Mert léptei oly könnyűek, termete oly gyöngéd és átlátszó vala, hogy inkább csak egy futó tüneménynek lehetne vélni.

Minden zörej, s minden az utcáról felhangzó beszéd, megreszketteté, megdöbben-té. Koronkint összerázkodva nézett körül, ha közeledésekor valamely bokorból madarak riadtak fel, s röptek odább. — A csendes est homályában éneklő fülemüle ábrándos dala, — még inkább felkelté búját és szívének epedését. — — Mig egyszerre kocsi zörgést, hangos ostorpattogást halla az udvaron, s lélekzete elállt, arcát vér önté el, szíve az örömtől szét akart pattanni, midőn a kert kerítésén körösztil férje szavait ismeré fel.

E váratlan öröm oly idegrázóan hatott reá, hogy épen egy nyitott ablaka előtt lévén a háznak a párkányzatba kapaszkodott, nehogy összeroskadjon, s egyetlen lépést nem bírva mozdulni; feszülten nézett a szoba belsejébe, — hol felnyilt az ajtó, s előbb anyját, utánna férjét látta bejöni.

— Gyula! — kiáltá elfogódott hangon, mire a megszólított az ablakhoz közeledett, s neje gyengeségét észreuvé; kihajolt az alacsony párkányon s felkarolva a finom alakot, — beemelé a szobába, ki férje keblére borulva, az örömtől s boldogságtól zokogni kezdett.

— Mi lelt? kérdé kellemetlenül lepetve meg a férj, e nem várt fogadtatástól, s észrevehető volt hangján, mennyire fél a keltezhető szemrehányásoktól, és neje érzékenységétől.

— Oh most már semmi, Gyula! — azt hittem, nem fogsz eljöni.

Drávay e szavakra összeránczolá homlokát s egy kerevetre téve le Annát, komoran járdalt föl-alá a szobában.

— Egyetlen szavad sincsen számomra!? — kérdé Anna fájó érzéssel nézve reá, midőn Marossyné elhagyta a szobát, egy ellen-szenves tekintettel mérve végig Drávayt távozása előtt.

— Mivel kezdjem meg beszédemet. Bocsanatot kérjek, hogy megszöktél házamtól?

— Nem Gyula; sőt ellenkezőleg, megérdemlem neheztelésedet könnyelmű tettemért. De megbántam azt, s te eléggé megsegyenítél engem, nagylelkűségeddel, hogy megbocsátva értem jövel.

— Roszul tettem, — nem kelle utánad jönnöm.

Anna mosolyogni próbált.

— Ezt az ész mondja; oh de a sziv más-képen beszél; mondá hozzálépve s karjait nyaka köré fűzé.

Drávay hidegen viszonzá az ölelést.

— Oh én hallom, mit mond a sziv, folytatá arcát férje keblére hajtva, érzem, hogy az rég megbocsátott nekem, s hogy férjem a szokott melegséggel nem ölel keblére, — csupán kis makacsság tartóztatja, s talán, talán, folytatá tréfálva, a papucskormánytöli félelem.

E szó indulatossá tevő Gyulát, eszébe jutott a pajtások tegnap esti csufolódása, — tán a száz arany, mit vesztett, s hogy eljöveteleért, mint fogják azok kinevetni, és haragos kitöréssel szólt. — „Fölöttem megszűnt a papucskormány, — mielőtt létezett volna; te ketté szakítád a férj és nő kötelékeit, s én azt többé összeforrasztani nem — akarom“

Anna halálsápadtan esett egy székre; lélekzete elakadt, s ijedség és fájdalomtól kitörve kiáltá; — „Gyula te igen kegyetlen tréfát üesz velem.“

Pillanatnyi csend következett. . . .

— Nem tréfa, kezdé Gyula még mindég hevesen. Én kitörő, gyakran durva vagyok, s nem értem a síma beszédet, mint ismerőid némelyike, kihez vigasztalást jösz keresni. — Hibáimat te nem bírod megszokni, én szeretem a jó bort, cigányt, vig társaságot, te ábrándozni óhajtasz, mihez én nem értek. Egy kis bortól eredt jó kedv, néhány cigány, kiket házamhoz vittem, megszöktete hazulról. S így átláthatod, hogy boldogok együtt nem lehetünk.

Drávayné majdnem eszméletlen hallgatá a beszélőt. Alig bírta utolérni az eszmét, mit az kifejezni akart, s arca oly fájdalomdült volt, hogy Gyula nem mert rátekinteni, s szemeit lesütve, kalapján a hosszú árvalányhajt tépegeté.

— De én nem akarok elválni! mondá végre Anna erőszakos kitöréssel. Én jó, hü

nő voltam, s nincs reá ok, hogy a törvények elválaszszanak.

— Oh a protestansoknál igen könnyen megy a válás, s te még férjhez is mehetsz, leánykori imádóid egyikéhez, például Rónaváry! ő igen alkalmas volna férjnek, szólt Gyula gúnyosan; s ha jól emlékszem, anyád is mindig őt óhajtá.

E kegyetlen szavak végkép megtörték erejét a gyenge lénynek, s egy hangos sikoltással dőlt hátra székében, arczáról eltűnt minden életjel, s oly halvány volt, mint egy élettelen viaszkép.

A sikoltásra hirtelen megállt sétálása közben Drávay s ijedve nézett nejeére, — ki ájultan feküdt a széken, midőn Marossyné lépett a szobába.

A szigorú arczon, fájdalom és felindulás látszott, ő hallá a mellékszobából a párbeszédet, s szigorú tekintetével visszautasítá Gyulát, ki nejeéhez akara futni; — mialatt ő egyedül erőteljes amazoni karjaival felkarolá élettelen leányát, s a mellékszobába vitte. . . .

Gyula mint minden heves és könnyelmű ember, könnyen zavarba jött, s minden csekély esemény, mely váratlanul történt, kivetette sodrából, valamint minden szó felizgatta, s bárki elérheté nála czélját, egy kis ingerkedéssel. Az oly egyéniségek mint ő, rendesen hiuk is szoktak lenni, s mert lelkük rendes napi mulatságaikon kívül nem tör nagyobbra, e hiúság is csak alant marad, s leginkább akörül forog, ki ád legtöbbet a cigánynak. Ki bírja meg legjobban az ivást; a kártyán ki nyer legtöbbet. — Ezek voltak neki is hiúságai, szenvedélyei, s minden egyéb érzelmet eltompítának keblében.

— — — Nejét úgy látszott csak azért vette el, — mert szép és vagyonos volt; egyideig szerette, — mert hizelgett büszkeségének a pajtások bámulata neje szépségén; de később, midőn azok csufolni kezdék, hogy papucs-hős lett, nem mer többé velök mulatni, neje szemrehányásaitól fél stb. Akkor ismét másfelé irányzódott hiúsága, megmutatni, hogy Anna nem kormányozza őt, hogy ur tud lenni saját házában. S estélyeket rendezett, nejét nem vitte női társaságokba, s így nálók is csak férfiak jelentek meg; kik közül többen, észrevéve Drávay közönyösségét neje iránt, nem egy próbált meg udvarolnia

szende, fiatal nőnek, ki később megunva az örökös kártya-társaságot házában, a danolást, cigány-zenét, kérte férjét, hagyna fel legalább egy időre velök.

De az nem a legfinomabban jelenté ki, hogy neki második természetévé vált ezen életmód, s nem hagyja magát női szeszélyek által kormányoztatni. S így Anna kénytelen volt tűrni, többé nem szólt, s férje csupán kedvetlen arcvonalairól veheté észre bánatát; mi végre boszszantani kezdé őt. Ehez járult barátjainak nyilatkozata is, kik kijelenték, hogy nem fognak részt venni többé estélyeiben, miután a háziasszonytól nem láttatnak szívesen.

Ez tökéletesen megharagítá Gyulát, s ezután a háztól távol tölté az estéket, mivel még inkább megszorítá nejét, s midőn az ezt egyszer előhozá neki, hangosan kaczagva válaszolt, hogy nejének nem szándékozik rabszolgája lenni. — — — S ekkor történt, hogy Anna megijedve férje szivtelenségétől, s nem tudva, mit cselekszik, sirva utnak indult Rónavár felé, anyja kocsiján, ki minden hónapban élelmet szokott számukra a fővárosba küldeni.

Drávay erre kissé meghökkent, de csakhamar vigasztalta magát. Tanui voltunk, mily könnyelműen gondolkozott az egész dologról, — midőn az „angol királynénál“ megíratá neje számára a levelet, melyben haza rendeli. . . .

De olykor a lekönnyelműbb jellemeik is röstelik elkövetett tetteiket, bármint óhajtának is azt szépíteni. Gyula is, midőn másnap reggel józan fővel megemlékezett az estelinél írt levélre, elpirult önmaga előtt és elhatározta, hogy megelőzve a levelet, saját maga fogja visszahozni feleségét, inkább elvesztve a fogadást, mint nejével oly sértően bánni.

Rögtön kocsira ült; s ez egyszer jobb sugallatára hallgatva, sebesen közeledett Rónavár felé.

De gyakran, mit egy percz határoz, a másik már lerontja, s annál könnyebben egy egész hosszú nap, mely alatt Gyula utazott.

Lassanként, feltűnt előtte neje alakja, ki bizonynyal sirva és szemrehányásokkal fogadja, minél ránézve semmi sem kellemetlenebb. — Sőt azt fogja hinni, hogy ő meg-

bánva tettét bocsánataért jött könyörgeni. — Aztán a pajtások gúnyszavait vélte hallani, kik szájhösködése s haszontalan legénykedéseért kifogják nevetni, és végre a száz arany, — mely összeg igen megfogja huzni zsebét; s a lakomán, melyet az ő költségén fognak adni, majd még csak jelen sem lehet, ha nejét visszahozza, ki meg újra kezdi a sirást, könyörgést, — hogy férje maradjon otthon.

Oh ez iszonyu gondolat volt, kimaradni egy fényes lakomáról, hol vig czimborák, bor, cigány és kártya fűszerezik az estélyt, — ez eszme egészen dühössé tette, s nagyokat kiáltott a gyorsparasztra, hogy hajtson jobban, mert ledobja a kocsiról.

A jámbor fuvaros fiatal palócz gyerek volt, a gödöllői kocsmáros kocsisa, s ijedten emelve meg kalapját, vagdalta lovait valahányszor Gyula rákiáltott. Azt hitte halálos beteghez viszi a nyakrafőre siető urat. A ki pedig azért haragudott voltaképen, hogy mindig távolabb mennek Pesttől, hol az ő pénzén rendezett lakomán még csak jelen se lehet.

Végre Aszódra ért, hol Rónaváryval találkozott, s midőn megtudta tőle, hogy nejével beszélt, először féltékenység szállta meg keblét, utóbb szinte örült, hogy lesz oka haragudni nejére, ki bizonynyal Rónaváryra, vigasztalására gondolt, midőn őt odahagyta, kiről Drávay tudta, hogy leánykori kéréje, s neki vetélytársa volt. Szóval lassanként úgy felingerelte maga-magát Anna ellen, hogy ha nem szégyellené, a falu végéről visszafordult volna Pestre.

Gondolatokba merülve járkált föl s alá, készíté magát szembeszállani az öreg Marossynéval, — kitől négy szemközt legyen mondva, jobban félt, mintha talán bizonyos halálra állították volna. Annak keménytekintetű szemei oly búbájós hatást gyakorlottak reá, hogy azon gondolkodott járkálása közben, nem jobb volna-e megszökni, mielőtt a napamasszonyt újra látná. — De röstelt gyávának látszani, s teljes szándéka lévén, nejével végkép szakítani, elhatározta maradni, s habár háromszor neki indult az ajtónak, melyen Marossyné távozott, hogy felkeresse és megmutassa, miként nem fél tőle, és mindannyiszor visszatért a küszöb-től, amint belülről zörgést vett észre.

Végre csakugyan lépteket hallott és ruhasuhogást a félig kinyitott ajtón keresztül, miről eltalálta, hogy ki jön, s hirtelen egy székre vetette magát, háttal az ajtónak, így legalább pár perczig még elkerülheté, hogy ne keljen vele szembe néznie.

Marossyné csendesen lépett be az ajtón, félig nyitva hagyta azt maga után, s midőn látta, hogy Gyula nem áll fel, és nem akarja őt észrevenni, szokott egyenes tartásával szembekerült neki, s homlokát összeránczolta, méregetni kezdé őt, vagy azért, mintha várná, hogy az szóljon először, vagy mintha nem tartaná méltónak arra, hogy megkérdezze meddig szándékozik még Rónaváron maradni. . . .

— Azt hittem! — kezdé végre gúnyosan nyomva meg szavait, hogy kegyedhez nem lesz többé szerencsém; de mint maradásából látom, — még valamely mondandója van hozzám; igen szeretném hallani, hogy mielőbb szolgálatára lehessek.

E sima udvariassággal kiejtett szavak, Drávaynak minden vérét arczába kergeték. Dühös tekintetét Marossynéra szegzé, de csak egy perczig, — mert a vele átellenben lévő szigorú kemény szemek most sem téveszték el hatásukat.

— Nincs is szándékom hosszabb ideig terhelni nagyságodat jelenlétemmel — szolt Drávay daczos indulattal. — Én igen jól megtanultam, mint kelljen érezni magát az embernek oly háznál, hol örökös leczkézésnek van kitéve, és oly feleség mellett, kinek elvételekor, nem férji hivatásba lépünk, hanem, egy harmadik személy által iskolás gyermekké aláztatunk. — Én meguntam e szerepet, végét óhajtom szakítani már egyszer, s erre nézve nőm írásbeli megegyezését is kívánom.

— Pár nap múlva kezénél lesz minden szükséges iromány.

— Pár nap; — pár nap sok idő asszonyom, én azonnal szeretném.

— Ugy látom, kegyed azt hiszi, hogy sok rossz tulajdonaim mellett, azon hibával is bírok, miként önt e lépésben hátrálni akarom. . . . Legyen meggyőződve, hogy életemben alig mondtam kétszer valakinek bókot, de midőn önt e lépésre készülni látom, önkénytelen meg kell vallanom, hogy életemben soha okosabb és kedvemszeréntibb

tettet nem követett el. E perczig nemhogy nem szerettem, de megvetést érzék kegyed iránt, ezután böcsülni fogom, mert leányomat boldoggá teszi, olyan boldoggá, milyenek én nem mertem őt hinni soha.

Drávay bámulva, és bántódva nézett reá. Meg nem foghatta, mit akar mondani, kíváncsi volt, de méltóságán alattinak tartá kérdezősködni.

— Teljes szívemből óhajtom boldogságát, szolt elhagyva helyét, s beütött tetejü kalapját kezébe vevé. A mi a számomra készített bókot illeti, igen lekötelezve érzem általa magamat asszonyom. Elfogom azt beszélni mindenütt, hogy becsemet másutt is tanulják ismerni. A jövőbeli boldogság eszközlőjének pedig, kit nagyságtok választással szerencsétetni fognak, azt izenem, hogy jaj volt nekem, mig nagyságod ellen-szenvével kellett küzdenem, de százszor jabb nekem, ki kegyed rokonszenvének lesz alávetve. Szolt nevetve Drávay s mélyen meghajtva magát Marossyné előtt, kalapját fejébe nyomta, és odahagyta a szobát, egy tekintetre sem méltatva, nejét, ki a mellékszoba félig kinyitott ajtajában állt, s haloványan, megkövülve, hallgatá férje szavait.

— Ezt az embert szeretted te!! — szolt hozzálépve Marossyné, s átfogva a karcsu alakot, ki lábain alig volt képes állni.

III.

Az idő kereke egyforma szabatosággal forog. S Marossyékra nézve majdnem észrevétlenül tünnt el három hónap, — legalább Anna nem számítá a napokat, ő az elválás után majdnem folyton eszméletlenül feködött. — S midőn jobban lett, nem érdeklé a jövő, nem volt oka figyelemmel kísérni a napokat. — Mi jót hozhatnának azok számára?! . . .

A nyári rekkenő meleget kellemes őszi lég váltá fel, a fák levelei megváltoztatták színüket, s a Mátra hegye kopár szint kezdé öltetni, mintha előkészülne azon nagyszerű változatra, mely a természetet, a kikeletig fehér lepellel fogja eltemetni.

Marossyné szokott komolyságával ült leánya beteg ágya mellett, midőn az élet és halál között volt. Perczre sem látszott kétségbe esni, ha rosszabbul lett, és örülni, ha

javult. — Arcza egy vonalát sem változtatá soha — látszott, hogy el van készülve minden történhetőre.

Ő tán inkább halva óhajtá látni gyermekét, mint, Drávay viselete után, még egyszer kibékülve férjével. — Anna kimondhatatlan vágygyal emlegeté férje nevét; — lázaiban leginkább vele foglalatostkodott, s az orvos javaslá is, tán jól hatna reá, ha viszont látná Drávayt.

Marossyné kereken kijelenté, hogy ő erre nem fogja felszólítani vejét, sőt meg sem engedi, hogy háza küszöbét az valaha átlépje. Anna fiatal, lefogja küzdeni betegségét és szívfájdalmait. Nem képzelé, hogy hol a büszkeségnek van szava, ott egy más érzés is feltámadhasson küzdeni.

És Anna lassanként gyógyulni kezdett. — Elhagyta ágyát, később szobáját, fel és alá járkált a kertben, s naphozat elüldögtelt egy terebélyes fa árnyékában, s mosolygva játszott az ölébe hulló levelekkel...

Most még sokkal átlátszóbb, finomabb vala. Arczát megnyujtá a betegség, s nagy kék szemei ábrándosan világoltak ki a selyempillák alól. Az egész alakot alig lehetne tizenhat évesnek tartani.

Marossyné most megváltoztatá napi teendőit, kevesebb időt szentelt foglalatosságaira, s a nap legnagyobb részét leányával tölté, s a két nő csendes társaságát, csak a szomszédból átjövő Rónaváry élénkíté olykor.

Rónaváry az egész idő alatt, észrevehetőleg elvonta magát Marossyné házatól, s látogatása ritkaság volt, mit Marossyné az ifju neheztelésére magyarázott, ki Drávayné iránt a köztük történtek után hidegséget érez; s e miatt kerüli társaságát. De Anna megérté e visszavonulást, ő meg volt győződve, hogy az gyöngédségből történik, s Rónaváryt mélyebben kezdte becsülni, mint azelőtt. Igyekezett barátságot mutatni, és szívesen látni, ha jött, pedig gyakran szivdobogva várt távozására, oly terhére volt minden idegen arcz.

Drávayné surlódását és válását férjével, rövid idő alatt az egész megye tudta, beszéltek róla, kárhoztaták a nőt és férjét, de miután a közvélemény rendesen a gyengébbet szokta sujtani, — ki nem daczolhat vele, úgy most is Anna ellen fordult az, s

mindenfelé őt kárhoztaták, ki megunatta magát férjével, követelő volt és gyengédtelen. — Még több ily beszédet lehet hallani mindenfelé, — mi rendesen Rónavárra is elterjedt, majd egy, majd más gyöngyösi barátnéja hozta meg a pletykát Marossynéhoz, s gyakran elég gyöngédtelenek voltak Anna előtt adni elő, mi oly sok fájdalmat okozott a gyengéd kis lénynek.

Egy napon hire terjedt a faluban, hogy Ferencz urat betegen hozták meg Gyöngyösről, vadászni volt, és kezét véletlenségből keresztül lötte, mi miatt veszélyes seblázban fekszik.

A gazdasszony át jött Marossyékhoz, és sirva beszélt urának szenvedéséről, majd a kasznárné jósolgatta, hogy meghal, majd az öreg ispán sopánkodott előttük a baj veszélyességéről, szóval az egész falu oly ijedségbe volt ifju urának élete miatt, — hogy Anna is kérte anyját, menne át Rónaváryhoz, és a mennyire lehet, ápolásával enyhítse szenvedését. Marossyné különben is erős vonzalommal ragaszkodék az ifju Rónaváryhoz, s kötelességének ismeré, az elhagyott ifjut meglátogatni, mi megis történt egy délután, s Anna ez idő alatt egyedül maradt honn, nyugtalan szívvvel, miután Rónaváryt a legmelegebb részvétellel szánta.

A kertben járkált fel és alá, koronként az átelleni kastély két ablakára tekintve, melynek leeresztett függönyei mutaták, hogy az ifju beteg ott küzdi át szenvedéseit, s szinte maga elé képzelé annak halavány arczát, komoly vonásaival.

Merengéséből kocsizörej ébreszté fel, — mely az udvarról hangzott hozzá, s ő sietve hagyá oda a kertet, megtudandó az érkező kilétét.

Anyjának egyik barátnéja jött meglátogatni őket Gyöngyösről. Anna bevezetvén a még elég fiatal nőt a szobákba, értesíté őt Marossyné honn nem létéről.

— És hova ment anyád édes Annám? kérdé a hölgy észrevehető kíváncsisággal.

— Bizonyynyal hallottad édes Laurám, hogy a fiatal Rónaváry, szomszédunk, kezét keresztüllötte, s most veszélyes seblázban szenved, Anyám őt ment meglátogatni.

— Meglötötte kezét? — én nem úgy tudom az esetet, hanem hogy párbaja volt, s ellenfelét veszélyesen megsebesíté, ott löve-

tett meg az ő keze is. De borzasztó, hogy ezen fiatal emberek minden semmiségért vínak, még pedig pisztolylyal.

— Csalóddol Laura, ő maga beszélé környezete előtt a véletlen lövést, — mi oka volna neki párbajt víni, s ha tette, eltitkolni azt?

— Oh én az okot is tudom, s igen csodálom, hogy épen te nem ismered azt, midőn leginkább téged érdekel.

— Engem? — kérdé elfogódott hangon Anna, mialatt arczát borongó halványság lepé. — Itt tévedés lehet, én Rónavárit alig ismerem.

— Ugy tudom, — ő egyike volt kéreidnek?

— Vidékünkön szokássá vált édes Laurám, minden leányos házhoz járó ifjút kérőnek nevezni.

— Nem, nem Anna, ő még most is szeret téged, azt legjobban megmutatá utóbbi tettével, mert Rónaváry miattad vítt meg.

Drávayné feszülten nézett a beszélőre, tagjain remegés futott át.

— A férjed és közted történtek sok okot adtak a világnak különféle beszédekre, ítéletre, — ez nem eshetik rosszul édes Annám, tudod, hogy az emberek kapva kapják az eseményeket, — mikre véleményöket ki mondhatják. Sokan valódi részvétet éreznek irántad, de a másik rész, kárhoztatja tette-det, hogy férjedet odahagyta, s egy helyen,

hol Rónaváry is jelen volt egyik tagja a társaságnak, igen erős megrovással nyilatkozott tetteéről.

— Sok részben igaza volt bizonyosan, a nő köteles férjének minden szeszélyét túrni. Viszonzá Anna szemeit lesütve, — hogy könyeit elrejtse Laura előtt.

— De Rónaváry nem türte ezt, s mint mondják, hogy Ferencznek arca égett a haragtól, senki se hitte volna ily felindulásra képesnek a nyugodt kedélyű férfit, — mint mekkora akkor egész tekintetéből kisugárzott. — Kereken ellentmondott minden ellened emelt vádnak, s oly élénken utasítá vissza a beszélőt, — hogy az kénytelen volt elégtételt követelni. — Rónaváry azonnal megajánlá azt, sőt sürgeté, hogy mielőbb végezzék el az ügyet, mert ő siet haza. — Megvittak, Ferencznek hatalmában állt volna szelídebb fegyvert választani, de ő pisztolyokat kívánt, s most mindkét fél nehéz betegen fekszik.

Drávayné az egész beszéd alatt mind jobban reszketett, gyenge idegeit ijedtség vette körül, s nem tudott szóhoz jutni, oly telve volt keble indulatokkal, s egy nehéz sóhajtás volt minden válasza.

Ekkor lépett be Marossyné, komor setét arczából aggodás látszott, és erőltetett nyájassággal ölelé meg vendégét s leányát is átkarolva, észrevéve, hogy az reszket.

(Folytatása követ.)

H E R V A D T R Ó Z S A.

Mint szép halottat, kinek örömét,
Búját elvette a hideg halál:
Könyüs szemekkel nézlek rózsaszál,
Multamnak drága emlékezetét.

Bár jól tudom: oda minden remény,
Halottat nem költ többé semmi köny.
Jó mégis, hogyha hull a könyözön:
Szerelmedet akként siratom én.

S míg búmnak gyöngyit ekként hullatom:
Ábrándozván ismét boldog vagyok:

Csókod enyém, szived értem dobog,
A rózsá él, ott van gomblyukamon.

De e boldogság, miként a virág,
Mit kedvesink sírjáról szakítánk,
Élvezve bár csüggesztőn hat reánk —
Rideg lett általok a nagy világ,

A sötét sírt inkább óhajtanám,
Mint e szegény világnak örömit.
Mitsém adhat többé a végzet itt,
Ha szerelmed napja nem süt reám!

SAL FERENCZ.

NAGYVÁRADTÓL BÁNFI-HUNYADIG.

(Regényes valóság). Irta LAUKA GUSZTÁV.

Délutáni öt órakor belevágtam magamat a Biasini gyorskocsijába, anélkül, hogy tudtam volna kikkel, és mikkel utazom. Tavasziasan kellemes idő volt, azaz : enyhe szellő járt keresztül kasul a kocsi meglehetősen rongyolt viaszkos-vászon ernyői alatt, mindenki maga alá septe a prémes és bundás dolgokat, és tele torokkal beszélgetett, vagy félelem nélkül szívta magába a szabad levegőt. Midőn Nagyváradot elhagytuk, legelőször is azt számoltam meg hányan vagyunk. Hatan voltunk. Későbbben osztályozni kezdettem utitársaimat. Öt férfi volt — egyetlen ifju nő. Későbbben elaludtam, s csak Mező-Telegden a lóváltás alatt nyitottam fel szememeimet. Midőn körültekinték az ifju nő már mellettem ült, s tisztán magyarul ezt sugta füleimbe :

Végtelenül boldog vagyok, hogy ön mellé jutottam!

Én is boldog vagyok, de fájdalom végesen, mert én csak Fekete-Tóig utazom.

Majd meglássuk! jegyzé meg a nő kedélyesen, s hozzám még közelebb huzódott.

Furcsa dolog lenne, ha nős ember létemre kalandba keveredném ez érdekes Stranierával; gondolám magamban, s kissé szinte meghökentem.

Örvénd és Élesd között a gyorskocsi egyik hátsó kereke eltört, és az érdekes ismeretlen kellemeztül, szépségestül, mindenestül a nyakam köze zuhant.

Oh ezt a sors akarta így! kiáltott felkapaszkodva, s úgy megszorította a kezemet, hogy még most is érzem.

Mig új kereket keritettek, mi ketten hallgatunk, csak utitársaink szitkozódtak.

A conducteur a született telivér angolt játszotta, pedig született telivér oláh volt.

Élesden ismét lovakat cseréltek, mi pedig vacsoráltunk.

Gyertyavilágnál egész méltóságában és pompájában tűnt fel a Straniera. Ifju és szép volt. Szinte kedvem kerekedett Élesden maradni, s hogy elindultam, csak annak tulajdoníthatom, mert tökéletesen biztam nőm iránti rendületlen hűségemben.

Rettentő képű utitársaim voltak, s így még felettemi diadalmukba sem vethetém bizalmamat.

Saját jellememre, s erkölcsi erőmre kellett támaszkodnom.

Ismét egymás mellé jutottunk, és még sokkal veszedelmesebb irányban. A mire megindultunk a nő azonnal vállaimra fekteté fejcskáját és . . . elaludt. Rettentő álmái lehettek mert folytonosan rángatózzott.

Oh csak olyan mágneses haja ne lett volna!?

Eszemtől szívemhez, szívemtől eszemhez fordultam minduntalan, hogy valahogy el ne tántorodjam.

Nagy-Báródon ismét fris lovak vártak.

Ön nekem uram!

Megindulásunkkor ezzel nyitá meg a társalgást. — Én önnek rabszolgája vagyok!

Csak midőn készen voltam már e válaszzal, akkor vettem észre, mennyire másztam be a hínárba. Hiszen ez már valóságos udvarlási szójárás volt.

Minduntalan nőmre kellett gondolnom, hogy valahogy alapot ne veszítsek.

Már utitársaim is dühösködni s irigykedni kezdettek reám. Tisztán megértettem, midőn egy Jebuzeus így nyilatkozott :

Ugyan mi szeretetre méltót talál ebben a tengeri fókában.

A helyett, hogy haragudtam volna, még megörültem e nyilatkozatnak. Így okoskodtam hátha a szépnő is megértette, és hátha csupa illusióból a Jebuzeushoz szegődik.

De bizon ő hű maradt vallásához.

Tökéletesen ránk sötétedett.

A nő talán ha kisebb leendett, a zsebembe bútt volna, annyira hozzám simult, már a conducteurnak is feltűnt e baráti viszony.

Uram védelmezzen engemet, én nagyon félek! Mitől fél asszonyom!?

Ezekről a rablóktól félek!

A mennyi száj volt a gyorskocsin mind egyszerre szólalt meg. Mindenki szigorú felvilágosítást követelt. Csak a kocsis nem neheztelt. Alkalmasint ő volt a legártatlanabb ember.

Nyugodjanak meg uraim! Ez ismeretlen nő bizonyosan nem tudja magát elég világosan kifejezni. Ő a Királyhágón találtatható rablóktól remeg. Nemde asszonyom!?

A nő egy szót sem válaszolt, mert már jóízűen aludt.

Hagyjuk őt alunni, ha felébred bizonyosan jobban fogja magát kimagyarázni.

Azt követeljük is, sőt parancsoljuk!

Uraim gondolják meg, hogy öt férfi utazik, egy gyenge és védtelen nővel? Én magamra vállalkok minden felelőséget!

Talán

Ne találgassunk semmit. Ki e nőt megsérti engemet sért meg. — Ki pedig engem megsért az

Be nem végezhettem, mert a kocsi felfordult, s mi mindnyájan egymáson hevertünk egy száraz bár, de meglehetősen mély árokban.

Mindenki jajgatott, vagy szitkozódott, csak a nő kaczagott oly jóízűen, mintha valami puha vánkossra zuhantunk volna.

Malheur! jegyzé meg a conducteur.

A kocsit nagy ügygyel bajjal lábra állították, s mi ismét utban voltunk Fekete-Tó felé.

Még nem haladtunk husz lépést, midőn egyike az utazóknak felkiáltott:

Conducteur sziveskedjék a szekeret megállíttatni.

Mi baj ismét? kérdé a conducteur mogorván.

Nagy baj van; folytatá az utazó komolyan. — Zuhanás közben elvesztettem a fogpiszkálómat.

Mindannyian egyszerre kezdtünk hahotázni.

A conducteur bevallá, hogy életében most nevetett legelőször. A káros hiába kiabálta, hogy az neki igen kedves portékája volt, — mert ő azt ajándékba kapta Cartoriszky hercegtől, mi azért tovább haladtunk.

Fekete-Tóig szerencsésen eljutottunk.

Itt két egész óráig kellett várakoznunk. — Amint leszállottunk Kapatanné, a korcsmárosné részvétellel kérdezte az ismeretlentől:

Egyedül utazik a tensasszony!?

Oh nem! én a férjemmel utazom! Ezt mondva reám mutatott.

Én kővé meredtem csudálkozásomban, és nem találtam szót mentségemre.

De asszonyom! . . . kezdém hebegve.

Édes férjem te tudod, hogy én szegény, jó Olivád vagyok! Oly szomoruan kérő pillanatokat vetett reám e szavak után, — hogy én akaratlanul elhallgattam.

Utitársaim suttogni kezdettek.

Jó Isten mi lesz ebből!? kérdém magamtól.

Vigasztalt némileg az, hogy Fekete-Tó volt vágyaim, azaz utczéлом netovábbja.

Oh én igen-igen boldog vagyok, hogy ismét együtt vagyunk!

Ismét csodálkoznom és gyötrődnöm kellett volna, de nem volt időm, mert a vendéglősné azonnal közbevágott.

Nagyságtok talán régen nem látták egymást?

Öt évig voltam távol szeretett Olivéremtől a rablók kezeik között, ugye Olivérem te megemlékeztl rólam gyakrabban.

Én mentegetődni akartam, de a másik perczen már kebelelemen volt, és zokogott.

Kapatanné is sírt, sőt még a conducteur is elkomolyodott.

Nekem is kedvem lett volna sírni, — de magamért és helyzetemért.

Helyzetemnél szomorubb tragoediát még Raupach sem irt.

Szőknöm kell, különben végem lesz!

Kalapomat vettem s távozni akartam.

Várj kedves Olivérom követlek én is.

Hagytam, hogy kövessen. Eltökéltem magamban, hogy künn négyszem közt szigoruan feleletre vonom magaviseleteért, s keményen megtiltom e gyanus, sőt mondhatnám tolakodó ragaszkodást.

Asszonyom! ön gyenge nő az igaz, és védtelen, de magaviselete feljogosít, miként rendreutasítsam.

Kegyelem Olivér! Kegyelem! Csak Bánfi-Hunyadig kisérj el, azután taszits el magadtól. Én maradok ha maradsz! s ha nem követsz, lábaidnál halok meg!

Istenem! Oliva ön meg van örülve!?

Oh ne hidje ön azt! én tökéletes józan öntudattal birok. — En e szerepet csak azért játszom, mert üldöznek. Igen-igen üldöznek — s én félek, nagyon félek!

Legyen ön hozzám őszinte, mondja meg ki üldözi; s én kész leszek önt védelmezni. — De ne botránkoztatassa meg a világot, soha nem igazolható ragaszkodásával. — Ne szégyenitse meg magát s engemet.

Esküszöm önnek, hogy Bánfi-Hunyadon mindent felfedezek, — de ígérje meg ön, hogy odáig elkísér!

Igérem, — de csak egy feltét alatt, ha ön is megigéri, hogy Hunyadon válni fogunk, még pedig örökre.

Női becsületesemre ígérem!

Megvallom nehezen bár, mégis némi kíváncsisággal néztem a hunyadi állomás elé. A regényest egész életemben szeretem, s ott a lehető legregényesebbet hittem hallhatni.

Baj nélkül érkezünk Bánfi-Hunyadra.

Mind az öten együtt voltunk — a hatodik ez érdekes ismeretlen volt.

Alig hogy leszállottunk, s a vendéglőben helyet foglaltunk, gyengéden érinté kezemet, s ezt sugta fülembe :

Jöjön a mellékszobába mindent elmondandók!

Nem szégyellem megvallani, hogy remegve követtem.

Ezelőtt két évvel esküdtem meg önnel, erre úgy hiszem még élénken emlékezik. . . .

A mellékszoba ajtaja hirtelen nyílt és csapódott, s egy erős férfihang ezt hangozta :

Uraim nem utazott önökkel egy ifju szőke nő a gyorskocsin?

Utazott benn van e mellékszobában férjével!

Én kirohantam, az idegen berohant. Az ajtó között csaknem felforgattuk egymást.

Mire magunkhoz tértünk a nő eszméletlenül ájultan feküdt a padolaton.

Bocsánat uram, én lovagi kötelességemnek hittem e nőt pártfogolni s elkisérni.

Köszönöm, ezerszer köszönöm! Ő nőm s meg van örülve!

Miért is szeretem őt oly végtelenül ha élni tudnék nélküle megtudnám őt őrizni, — így meglehet egyszer örökre elveszítem, — s akkor

Visszatértem még az nap Feketóra, oh de ez utat soká nem fogom feledni.

EREDETI DIVATTUDÓSÍTÁS.

Brüsszel, július 13. 1858.

Kedves barátném! Utolsó levelem óta gyakran — új formáját lehet a szalmakalapoknak látni, mely abban különbözik a régiebtől, hogy kissé nagyobb, egyenesebb és a kép körül, szélesebb az előbbinél. E kalapnak ékítése is egészen új és különös; — ez fekete selyemkendőcskéből áll, mely feje körül köttetik. Azonban a függönke és a kötők korántsem feketék, hanem eleven színűek: rózsaszín, kék, zöld s. a. t. A kendőcske mellett, balfelől virágbokréta vagy toll létezik, hasonló színű a függönykével és kötéssel, míg a belső fodrozatban virágok képezik az ékítést.

Igen jól állnak e kalapok, s azért nagyon kedvelt ujság ez.

A fürdőre és faluravaló paméla-kalapok is új formájuk; elég nagy kerék kalap az, kis lapos fővel. Karimája köröskörül kissé befelé hajlik, mi nem épen igen szép; hanem a divat úgy akarja, és jól tudod, hogy ez valódi zsarnok, kinek parancsai ellen nem igen lehet protestálni, hacsak tömegestül nem akarunk ellenszegülni hatalmas leiratainak.

Ékítéséül e kalapoknak, melyek szürke vagy barna szalmából készülnek, hasonló színű szalag és toll használtatik; olykor feketével vegyítve. Más szint soha sem lehet ékítésül használni, ha fel nem akarunk tünni — de nem előnyünkre.

Sárga szalmából ily kalapok csak kis gyermekek számára készülnek.

Az utóbbi hetekben sok kétszoknyás ruhát láttam, melynek felső szoknyája elől nyitva, s kikerekítve van; úgy hogy inkább tunique-hez, mint valódi szoknyához hasonlít.

Szövetekben nincs semmi ujság; ezek csak őszkor szerencsétetnek bennünket ismét. A hűves időben, mely a fullasztó meleget fölváltotta, sok fekete és szürke selyemruha viseltetik, többnyire két szoknyára, vagy két volants-ra szabva. Csak arra kell vigyázni, hogy a felső szoknya, vagy volants ne legyen igen rövid, sőt mindig a térden jóval alul érjen, különben nagyon dísztelenül áll a ruha.

Azt is meg kell jegyeznem, hogy a két volants-nak felsőbbikét, mindig oly hosszúra kell szabni; hogy a derékhez lehessen azt varrni.

A mi a chemisetteket és alsó ujjakat illeti; ezekben nagyon divatozik a színes himzés, főleg reggeli vagy falusi öltözeteknél. Vörös vagy fekete gyapottal himzett kis gallérok és manchetek — természetesen bőujjakhoz varrva — a legkedveltebbek, leginkább azért, mivel szürke ruhákhoz nagyon jól állanak.

Nem szükség megjegyeznem, mikép ily himzést igen könnyen magad készíthetsz; nagyon csinos szapora és kellemetes munka ez.

Az Algieri, vagy ugynevezett Monzága cháles-ok, mind inkább kedveltetnek, főleg a fehér és barna, és fehér és szürke színűek

E cháles-okat 11 franktól — 25 frankig — lehet venni; képzelheted tehát, hogy a legtöbb hölgynek ruhatárában létezik e külföldi divatozik, mely igen könnyű és mégis elég meleg.

Még egy ujság abból áll, hogy a derekak nemcsak elől-hátul ékben végződnek, de még kétfelől, vagy is jobbra-balra is; hanem e divat nem általános, és inkább kivételes mint közönséges.

Nyárára a svécziai kesztyük divatosabbak a glacékesztyüknél; részint mivel nem oly melegek, s részint mert olcsóbbak. De nem csak barna ily kesztyük árultatnak most, mint ezelőtt, hanem szürkék, lilaszínűek és zöldesszürkék is.

Fürdőbe e kesztyüket ajánlom neked; falura pedig kutyabőrkesztyüket, melyek nem szépek ugyan de nagyon olcsók, igen kellemesek, és a

mellett e czélra nagyon divatosak is — mivel darab idő óta kissé éles barna színűek mellett halványabb barnákat is kaphatni.

Gyermekruhákra igen czélszerű szövetet árulnak itt, s ez az ugynevezett coutik; melyet rózsaszin, kék, barna és lilaszin kis csikokkal vagy kockákkal lehet kapni.

E szövet erős, jól mosódik, s nem igen rücskölődik, mi gyermekre nézve nagy előny.

A kis fiuk épen úgy mint a kis leánykák viselik e kelmet, mely keskeny sujtásokkal, gombokkal, bojtocskákkal stb. ékítettik; de mind ez fehér gyapotból, a mosás végett.

Most tökéletesen kifogyván ujságaimból, mi ez évszakban nem csuda, mivel kevés uj létezik, Isten veled-et! — mondok neked, s azon leszek, hogy jövő levelemig ismét némi kis ujságokat gyűjtsék össze, ha fáradsággal is.

JÓSIKA JÚLIA.

H I R V Á S Á R.

B U D A P E S T.

— Szaladj szaladj jön a — billog? — nem az, hanem csakugyan august. 21-én meg fog jelenni az „Üstökös“ czimű humoristico-belletristicus hetilap 1-ső száma, s azontul, mint a szerkesztő s kiadó Jókai M. igéri, minden shabesz napon a többi, éven át összesen 360 darab metszvényyel; lesz benne: novella, vers, satyra, frisen sült adoma; Kakas Márton főmunkatárs és udvari poeta versekben irandja benne a napi hireket, a többi író névtelen dolgozik bele, miután a szerkesztő maga felel és birkozik valamennyiért. Előfizetési díj egy évharmadra vagy 4 óra 2 pft. — egész évre 6 pft. kiadó-hivatal egyetem-utca 4 sz.

— Salvi Lajos, akadémiai énektanár, s illetőleg a legjobb, legkeresettebb énektanító fővárosunkban, szállását a barátterre, 1-ső szám alatti Dlauhyféle ház 3-ik emeletébe tette át.

— Boldog Lajos könyvkötő a hatvani utcában, azon kevés számú magyar iparosok egyike, kik a külföldi készítményekkel jóság és csin tekintetében versenyezni iparkodnak, egy legujabb találmány szerinti aranyozó gépet hozatott Drezdából, mely már maga a feltaláló Bergman Fridrik személyes vezetése mellett működik is. E gép egy nap alatt annyi könyvet aranyoz meg, mennyit emberkéz egy hét alatt végezne el, s eszerint ma-holnap a díszkötés árának alábbszállását várhatjuk.

— Mult szombaton, e hó 9-én, a polgári lóde helyiségében a helybeli dalárda kedélyes dales-télyt rendezett, melyen meglepőleg csinos és szá-

mos közönség jelent meg a polgári osztályból. A férfi dalárok — számra mintegy 30—40-en — esti kilencz óra tájban kezdék meg Till Nándor karmesterük vezetése alatt öszhangzatos szép működésüket, s összesen hat magyar és hat német dalt énekelték. Minden jól ment, csupán az étkezésről volt rosszul gondoskodva, amennyiben az egybegyült vendégek — dalárdai tagok — még a szomszédos éttermek készleteit is elfogyasztván, sokan, hogy étvágyukat csillapítsák, kénytelenek voltak a mulatság vége előtt visszatérni.

— Dr. Batizfalvi Samu, a hiv. lap szerint, felsőbb engedély folytán Pesten egy magán sebészi és orthopoediai gyógyintézetet állítand. — A nagy törekvésű fiatal tudor e czélra való elmélet és gyakorlat szerzés végett már két izben tett külföldön huzamosb utazást.

— Salamon János mult hét szombatján a Beleznay-kertben 12 pkr. belépti díj mellett muzsikált, és a tágas mulatóhely a szorulásig megtelt hallgatókkal, kik között a belépti díjon felül még külön-jutalmazók is számosan találkoztak.

— A német színvilági „tücsök tüeske“ Goszman k. a. az ujtéri színházban minden ott mostanában szerepelt világnevezetes ének-, tánc- és szavaló művésznél nagyobb furort támasztva vendégszerepel. Mi is megnéztük minap a Grilleben. Kedves kis „czukmis“ alak, eleven ragyogó szemekkel, a gyermeteg vagy talán helyesebben, vadon bájak, természetbeli tetszetősségek jókora halmazával. A „tücsök“ szerepében nekünk leginkább az előadás biztossága, a művészi nyugalom tűnt volna föl bámulatosnak, mi a szilajság ábrá-

zolásában nem könnyű dolog, — ha meg nem gondoljuk, hogy e szerepet már háromszázadszor is adhatja. Mindamellett azok igen nagy része, kik ugyan-e szerepben Hegedűsnét látták, — velünk együtt azon hiszemben vannak, hogy utóbbiban a természetesség több kellemmel párosul. Ugy tetszik, — mintha Goszman élethűbb, Hegedűsné költőibb, szebb tücsök volna; de az élethűség is csak azért látszik nagyobb az előbbinél, mivel sem fölvevett, sem természetes alakjában nem látunk oly sokféle bájot, mint az utóbbián, kiről még mint kétségenkívül elmondhatjuk, hogy erősebb indulatkitörések kifejezésére nagyobb szervi ereje van, s általában: nagyobb, kidomborulóbb vonásokkal, s nevetőn életelevenebb színekkel fest, s eszerint nagyobb hatása, — több képességű művészi egyéniség.

— Nánási Andrásné, szül. Kandó Borbála asszony, élete 61-ik évében pesti lakásán folyó hó 9-én jobb életre szenderült.

— Közelgvén a báladó Anna nap, ritkul a fővárosi közönség azon része, melyet sajátlagosan „élvező“-nek nevezhetni, — s magány s társasfogatokon sűrűen vonul Balaton-Füred felé. Amint a fürdői lajstromból következtetünk, úgy látszik, hogy az idei bál ha nem is fölöttébb számos, de mindenesetre igen érdekes vendégek részvételével lesz megtartva.

— E hó 14-dike óta a „Pesti Napló“ a jeles-készültségű publicista Királyi Pál szerkesztése mellett jelenik meg.

— Kecskeméthy József betegségéből teljesen felüdülve, újra zenekara élére állt, s egyszerre nyolcz új nótával mutatta be magát a „komlói“ közönségnek.

— P. Teréz, 18 éves, hajadon, mult héten a Dunába ölte ifju életét. Árva és siketnéma volt, s eszerint sors és természet egyaránt sujtólák s ütték a kétségbeesés örvényébe.

B E L F Ö L D.

** A zemplénmegyei erdőbényei fürdő az idei fürdőszakra különféle javításokkal iparkodik kiérdemelni közönsége részvétét. Nevezetesen néhány hét óta savógyógyintézettel bir, s szőlő-gyógyászat felállítására is van tervben, mihez a híres hegyaljai tókék fogják szolgáltatni a szükséges mennyiségű szőlőkészleteket.

** A duna-földvári nagy égés alkalmával egy hajókormányosnak betegágyas neje, négy gyermekével hamarjában, egy pinczébe menekült; azonban a pusztító elem itt is felkereste őket, s valamennyien ott veszttek.

** A bajai nőegyletnek közelebb az ottani kisdédóvoda javára rendezett táncvizigalma, a közönségnek megfoghatlan részvétlensége miatt igen kisszerű eredményt mutathatott fel. Miután pedig a szép remények közt keletkezett nőegylet e rész-

vétlenséget minden jótékonyásra célzó kísérleténél ugyis rendesen tapasztalja, s pusztá fenállásával eszerint az általa kitűzött szent-céloknak használni nem bir, — remélhetőleg kénytelen lesz feloszlani!

** Pár nap óta Pápának is van kölcsönkönyvtára. Harmincz pkrnyi havi díjért a magyar, francia s német irodalom minden legnevezetesebb termékeit olvashatni benne.

** Jeles színművésziünk Szigeti, a „Haramják“, „Kisértet“, „Czigány“, „Don Caesar“, „Fox és Pitt“ és „A vén bakancsos“ című darabokban tartotta szegedi vendégszereplését. Minden este nagy és lelkesült közönsége volt, melynek az utóbbi színműben éljenzés, és virágzapor közt mondott búcsút.

** A temesvári magyar lap Pesty Frigyes szerkesztése mellett „Delejtű“ címmel, mint a tudomány, anyagi érdekek, és irodalom közlönye, f. hó elejével megindult. Az ügyes tapintattal kiállított első szám kezekedik a szerkesztő által jól felfogott gyakorlati irányról, melyen közönségét kalauzolni szándékszik. Mi minélkiterjedtebb pártolást óhajtunk e vállalatnak, mert lételét szükségnek tartjuk.

** A szolnoki polgári kaszinót f. hó 9-ikén nyitották meg népes táncvizigalommal.

** Szegzárdon a dunaföldvári tűzkárvalottak javára 100 pfrt jövedelmű zeneestélyt rendeztek. E szép példa kétségkívül máshol is talál utánzásra.

** A Lakatos Sándor által „Ösapáink toborzó táncza“ című szerzeményére irandó legjobb zenemű jutalmául kitűzött 10 arany pályadíjt, a pápai jeles zeneszerző Frank Ignác nyerte el.

** Pécskán négy kis fiu minden felvigyázat nélkül fürödni menvén a Marosba, ennek oly veszedelmes helyére találtak jutni, hogy három rögtön a vízbe fult, s a negyedik is csak idejében érkezett segély által lett megmentve.

K Ü L F Ö L D.

** Az olasz színművészet nagyhirű büszksége, Ristori asszony, Londonban vendégszereplési sorozatot nyitott. Közönség, kritika váratlan hidegséggel fogadták.

** Párisban egyik közelebbi éjen, D. tábornok épen valami estélyből sietett lakására, midőn a f*-utca kanyarulatánál hirtelen egy szerencselovag dobban eléje, ki is őt a szokásos jelszóval „életedet, vagy pénzedet“ torkonragadja. A tábornok jól megtermett izmos ember levén, nem késett ellenfelét szintén visszazaragadni, s őt egy légszeszlámpához vonszolván, miután itt mélyebben arczába tekinthetett, felkiálta. „Ficzó! Ugy tetszik nekem, mi már régebben ismerjük egymást!? — „Ah, ön az tábornok ur!“ — hebegé az iparlovag majd megfulva az izmos karok szorítása alatt. —

„Igen, nyomorult, én vagyok, kit már egyszer, az afrikai táborban, míg sátramban aludtam, 500 frank erejéig megloptál.“ — „Oh tábornok ur! Epen akkor irtak utánam Párisból, hogy anyám halálos betegen fekszik, s még csak orvosságra sincs pénze. Tőlem várt némi segílyt, azért tulajdonítottam el önnek 500 frankját. . . . De csak most kegyelmezzen meg nekem tábornok ur, s én fogadom becsületszavamra, ha méltóztatik hitelt adni becsületszavamnak, hogy hátralevő életemet eddigi bűneim jóvátételére fogom fordítani.“ — A tábornok bizott embere fogadalmaiban, s miután szemeiben a valódi javulási szándék jeleit vélé olvashatni, utnak ereszté a szegény ördögöt, hadd szaladjon. — Harmadnapra kis szekrényt kapott tőle a tábornok 20 louisdor-ral, s következő tartalmu levéllel. „Tábornok ur! Itt küldöm tartozásomat; ez által úgy hiszem teljesen meg leendő ön győződve javulásomról. Hogy önnek ez összeget megküldhessem, mint megígértem, két embert kellett agyonütnöm, három pénzszekrényt feltörnöm, s két falusi lakba beosonom. Láthatja, tábornok, hogy egy jótét, soha sincs elveszve.“

** A zephir-lebbenésű Bagdanoff-Nadezsda, kinek szívsebző szökkenései által legutóbb a berlini fejek voltak boldogok félreacsavartatni, egy időre felhagyott bóditó tánczával, s meggyengült egészségi állapotának helyreállítása végett a teplenci fürdőbe utazott. Hogy még a sylphidek is megbetegesznek!

** Új-yorki lapok figyelmeztetik az összes hölgyvilágot, miszerint óvakodjanak az ujabban divatba jött zöld shawl-ok használatától, mert mitől ezek a zöld színt kapják egy veszélyes mérég; s máris több nő esett miattuk halálos betegségbe.

** De Penne ur egészségi állapotának javulása még mindig lassan halad előre. Most mindazon cikkek, melyeket szerkesztése alatt a „Figaro“-ba irt, önálló kötetben összegyűjtve fognak megjelenni.

** A francia kormány a jerusalemi szt. Anna-templom javítási költségeire 140,000 frankot adományozott. A közhiedelem szerint e templom ama ház helyén áll, — melyben a bold. Szűz született.

** Thompson Lydia, az általunk is ismert kedves tánczosnő, a weimari udvari színházzal való szerződésének egy-két pontját megszegvén, nevét nagy büntetésül a színházi „Fekete könyv“-be irták!

** A sz.-pétervári udvari színház nyugdíjazott tagjai közt van egy még elég szép, és fiatal nő, ki daczára, hogy soha szinpadra nem lépett, rendszeren kapja évi járulékát. És annál inkább csodálatos pedig e tény, mert Oroszországban egyik fő feltételül a nyugdíj-képességre, 10 évi szinpadi életet kell kimutatni.

** Egy keleti herceg Párisban léte alatt többször hallván énekelni Cruvellit, annyira elragadtatott ennek csodabáju éneke által, s oly tartós

hatásu volt ez elragadtatás, hogy most, midőn több száz mérföldnyire Páristól elhalt, még végrendetében is megemlékezett a felejthetlen hangokra, s Cruvellinek 1 millió frankot hagyott. Cruvellit napjainkban már Vigier bárónénak nevezik. A herczeggel soha sem beszélt.

** Néhány bámultabb szépségnek a párisi demi-monde-ból, közelebb eszébejutott a kis „école lyrique“ zugszínházat egy estére kibérelni, s benne műkedvelői előadást rendezni. Mint villám futotta be e hir Párist, s a fiatal öregek, és vén fiatalok csakhamar mesés összegeken kapkodták el a páholy- és zártszékjegyeket. Mindenki égett a kíváncsiságtól, e vagy ama hirhedett szépséget, szinpadon láthatni, s az előadás estéjén majd szétpukkant a színház úgy megtelt. Hogy micsoda darabot fognak előadni a szeszélyes szereplők, senki se tudta. Az jól megőrzött titok volt. Nagy lett a közcsodálkozás, midőn a függöny felgördült, és „Gauthier Margit“ és hasonló irányu darabok helyett az épületes „les filles de marbre“ című darabot kezdték játszani, melyben épen a demi-monde női vannak félelmetesen megpirongatva. Valóban ügyetlenebbül nem választhattak volna. A közönség nem tett egyebet az egész előadás alatt, mint a szerepeknek a szereplőnőkre való vonatkozásán kaczagott, az egész műkedvelői személyzetet kinevette, kigunyolta, s még szerencse, hogy ki nem fütölte.

** Berlin közelében egy csónakázó társaság egyik nőtagja véletlenségből a folyamba bukott. Nem halt azonban bele, még el sem merült, — megmentette krinolinja; s ebben mintegy buvárharangba ülve vitorlázott lefelé a vizen, míg végre veszélyes csónakázásából kimentetett. — Beszéljen csak ezentul valaki nekünk a krinoline ellen!

** A beuerbergi (Bajorország) apáczakolostorban f. 5-én a Buttler-Halmhausen grófi család egyik fiatal nőtagját avatták fel a zárda szüzei közé.

** Liszt Ferenczről külföldi lapok azon tudósítást hozzák, miszerint ő egy részvényeken felállítandó bécsi zeneakademiát tervezne 500,000 ftnyi tőkével.

** P o r o s z o r s z á g b a n egy kochinchinai tyuktojásból két csibe kelt ki. Ez kétségkívül csodálatraméltó természeti tünemény, de úgy még csodálatosabb volna, ha a kikelt ikrek ki is lettek volna rántva.

** Miután a Lamartine felsegállítására köröztetett aláírási iv Európában nem talált óhajtott felkarolásra, átküldték Amerikába, s ha itt se sikerül a gyűjtögetés, a párisi kormánynak mint rebesgetik, szándokában van majd javaslatba hozni, hogy az állam fizesse ki a nagy költő töméntelen adósságát.

** Jahroson amerikai gentleman, feltalálta azon módot, miszerint a léghajót tetszésszerű irányban kormányozhatni. A columbiai államhatóság legalább bizonyítványt adott neki erről.

T Á R C Z A.

NEMZETI SZINHÁZ.

Julius 7. Charton Demeur assz. második föl-
lépteül: Alvajáró. Bellini operája. — Fölemelt
árak. Szép közönség. A véghetetlenül kedves ven-
dég-énekesnő szereplését végig a leglelkesebb
tetszészaj kísérte.

Julius 8. Az aggszínész és leánya. Vigj.
5 felv. Francziából Fánchy L. — A csendes, hűvös
thalia-templomban vigan játszottak színészeink,
nem bágyasztva melegségtől, — mialatt a sötét
páholyok álmosan ásitoztak, mintha mondták vol-
na a szinpad felé: menjetek már átkos szellemek,
ne kísértetek hiába, nem ébredünk mi föl egy
könnyen.

Julius 9. Női harc. Vigj. 3 felv. Scribetől.
— Szerdahelyinek egyik legélvezetűsőbb szerepe
Grignon Gusztáv. Az ember könnyebben tűri a
meleget, — s pillanatra feledí a nézőhely szomorú
ürességét, ha legalább jó izüt nevetet. — Apro-
pos! Lendvayné, ki egyébiránt még nem feledteté
Fánchy Ilkát, — tegnap és ma is csupa szeretetre-
mélto buzgóság volt.

Julius 10-én. Don Pasquale. Vig opera 3
felv. — Charton Demeur asszony a legveszedelme-
sebb édesség, — a mit csak nagy idő óta szinpa-
dunkon láttunk. Attól félünk, hogy nem fogjuk őt
feledhetni! A szó szoros értelmében képtelenek
hiszszük rá a legfondorabb műtész, hogy kivánni
tudjon olyasmi jót, a mi Charton Demeur asszony
művészetéhez még járulhatna. Hang, iskola, báj,
kellem, — minden, de minden együtt van!

Julius 11. Kisértet. Ered. népszinmű Szi-
getitől. — Tisztességes Sas István uram és becsü-
letes legény Fodrák Miska ezennel általunk azon
alakjaink közé soroztatnak, kiket a művészet vidám
egében halhatatlan életűeknek tartunk. Ott, hol
Falstaff üli a trónt, oldalán Quixotte, Pickwick s
egyéb országnagyokkal, — kiket Sancho, Friczi s
efféle kedves bangák szolgálnak, atyafiságos öröm-
mel, s megérdemlett respectussal fogadják be a mi
emberséges csizmediáinkat, kiknél Falstaff ő uri
méltósága azonnal az egész halhatatlanság szá-
mára egy-egy pár csizmát rendel meg — hitelben
és soha meg nem fizetem fejében.

Julius 12. Charton D. föllépteül: Sevillai
borbély.

Julius 13. Kean, vagy könnyelműség és
lángész. Vigj. — Feleki, Lendvayné, Szigeti a
legkitűnőbbek voltak.

E G Y V E L E G.

** Indiákon már évszázadok óta egy teljesen
szervezett, és messze elágazó hitfelekezet áll fen,
melynek hivei a gyilkolást vallásukhoz tartozó ke-
gyes cselekedetnek tartják, s mint ilyet, hol csak

szerét ejthetik, gyakorolják. Csak idegen vallású
felnőtteket ölnek meg, a gyermekeket csak ellop-
ják, felnevelik vallásuk hivévé, s így megesik,
hogy ezek idővel saját testvéreiket, vagy apjukat,
anyjukat gyilkolják meg. Sem az indus fejedel-
meknek, sem beavatkozó idegen hatalmaknak nem
sikerült még e hitfelekezetet kipusztítása.

** „Egy reggelen — beszéli egy indiai utas, —
M. Carle barátommal sétáltam, ki hadnagy a közel
állomásozó angol hadseregnél, midőn értésünkre
esett, hogy néhány óra mulva nagy ünnepély lesz
a szomszéd Naholi falu melletti folyam partján:
egy fiatal indusnő égetteti el magát férje hullájá-
val. Én nem tudom leírni, mily rettenetes hatással
volt ránk e megrázó tudósítás. Lóra ültünk, s rő-
vid félóra alatt a helyszínen voltunk, hol a rémü-
letes katasztrófának vége kellett mennie. Kis
vártatra elláthatlan sokaságu néptömeg közeledett
felénk, mely egy terebélyes pilgál-fa közelében
megállapodott. Hat indus a holtat hozta, gyász-
padon, mit egészen közel a vízhez tettek földre. A
holt, mint arczából kivehető, mintegy 40-es brah-
man lehetett. Mi a fiatal nő felé fordítók tekin-
tetünket, ki a pilgál-fa alatt foglalt helyet, s a
legnagyobb nyugodtsággal beszélt rokonaival, s
többekkel a tömegeből. — Ő szép volt, s mintegy
15 éves; bájos arczácskáján legkisebb nyoma se
látszott a halálfélelemnek. Carle hadnagy beszédet
kezdett vele, emelkedett lelkesedéssel iparkodott
lebeszélni őt szándékba vett öngyilkosságától,
melynek üdvös voltában csak a brahmánok hisz-
nek, és a mely nagy bűn, mert a tiszta hindu-
vallás szellemével, és minden betűjével merőben
ellenkezik. A fiatal hölgy röviden válaszolt neki.
„Te mondatsz, mit akarsz, hanem én urammal
megyek. A sors könyvében írva volt, hogy fele-
sége legyek; ezért feleségének kell lennem a szó
legszorosabb értelmében, és senkié sem másé. Én
egyedül őt szerettem, és e szerelemmel nem lehe-
tek többé egy férfié sem. Az ő hűséges kísérlőjének
kell nekem lennem, akárhova menjen is ő. Ne fá-
radj tovább e dologban. Béke legyen veled uram!“
— Mi mégegyszer könyörögtünk neki, hallgasson
meg benünket. Csakugyan felénk fordult ismét.
„Asszonyom! — beszélt hozzá Carle, — fontold
meg jól szándékozat, és ne cselekedjél a józanész
ellenére. Meg kell győződve lenned, hogy mi ba-
rátid vagyunk, jót akarunk veled. Legkisebb jela-
dásodra meg fogunk mi menteni az irtóztatótól,
minek néhány pillanat mulva történnie kell veled,
s jövőért gondoskodni fogunk, mig élünk! Csak
egy kis kísérletet tégy előbb, s meglátod mily
rettenetes a tűz; tartsd elébb egyik ujjadat a
tűzbe, mielőtt egész testedet a lángoknak adnád.“
— „Köszönöm a jó tanácsot, — válaszolt lenező
mosolylyal tekintve Carle-ra, — de nem használ-
hatom. Szavamat adtam, az változhatatlan.“ Ezzel

lehasított keszkenőjéből egy szögletet, belemártá egy lámpa olajába, s kis ujja körül tekerve azt, meggyújtá. A magasra tartott ujj égni kezdett, s érezni lehetett a légben elterjedt illatot, melyet az égő eleven hus okozott. Az ifju hölgy ezalatt nyugodtan beszélt környezetéhez, a nélkül, hogy fájdalmat mutatna. Arcza azonban egész a megcsattanásig kipirult, s látni lehetett, mint csurog le a hideg verejték mindakét halántékán. A vallásukhoz való vakbuzgó ragaszkodáskölcsönzi e természetfölöttinek látszó erőt az ily szerencsétleneknek, kiknél a brahmanok még különféle kábító szerekkel is iparkodnak tovább csigázni e különös magasztosult állapotot. Többféle narkot-vegyítéket, s kámfort vetetnek be velök még első percében a fájdalomnak, melyet férjeik elvesztésén éreznek. Ezeknek izgató hatása csakhamar végigfut az egész idegszervezeten, minek következtében majdnem szükségképen előáll ama csodálatosan rajongó magasztosultság. A máglya elkészült, a halottat közepébe helyezték. A hölgy nyakára fél font kámfort kötöttek, egy kis ruhadarabban. Erre ő elkezdett imádkozni isteneihez s ezt végezve a máglyának sietett, mint a lepke a gyertyaláng felé. Háromszor járta körül a farakást, azután egy oldalnyiláson belépett. Itt leült férje mellé, ölébe vette annak fejét, s köröskörül meggyújtá a máglyát. A brahmanok ezalatt a nyilást elzárták, sem be, sem ki nem léphet többé senki. A lángok dühösen lódultak fel ég felé a könnyen égő farakásból. Az indusok ordítottak; — és iszonyu lármájú hangszerekkel iparkodtak kitelhetőleg minél nagyobb zajt ütni, hogy a szerencsétlen áldozatnak lehető s nagyon valószínű halálkiáltásait hallhatlanná tegyék. — — Negyedóra mulva a máglya hamuvá lett. Zene s ordítás elnémultak. A brahmanok eltikkadva a nagy pilgal-fa alá ültek, hogy a hamu kihülését bevárják, s aztán a folyóba szórják. — —

** Az elátkozott fürdők. — Egy forrás-csoportot neveznek így Afrikában, nem messze az oued-zenati folyam partjaihoz. A név eredetéről következő mondát beszélnek a benlakók. Sok százestendők előtt egy nagyhatalmu emir uralkodott e vidéken, ki valamelyik huzamosabb ideig tartott háborujából hazatérvén, annyira leigéztetett gyermekként elhagyott, s távolléte alatt felserdült hugának vakító szépsége által, hogy halálig szerelmes lett bele. Küzdött e tilos szenvedély ellen a mig birt, de miután látta, hogy hasztalan minden küzdelem, s a leány is viszonozza érzelmét, papot keresett, ki frigyükre áldást mondjon. Hanem ez nagy munka volt; az igazhívő müzülman papok iszonyodtak ily nagy vétékkel vétkezni Allah ellen, — és az emir hiába ígért eget-földet, nem kapott senkit közölök, a ki menyasszonyával összeeskesse. Végre hoszu s áldástalan fáradozás után talált egy hitetlen kadit, ki roppant kincsért késznek nyilatkozott az esketésre. A menyegző napja elérkezett, a vendégek mind egybe valának gyűlve,

s számtalan kemenczében égett a tűz a fejedelmi lakomához. És most kitört Allah haragja félelmetesen. Irtóztató roppanás recsegteté meg az eget és a földet, és a vőlegény, menyasszony, kadi, vendégek, és az egész házi népség elnyelettek a föld által. A kemenczék is elsüllyedtek, melyek azóta folyton égnek, s felforralják a felettük bugyogó források vizét.

LYRAI ÁLOÉK.

Honvagy.

Sok bujdosás után végre megpihentem
Egy helyütt lakom én állandóan már most —
Hanem azért nem tud megnyugodni lelkem,
Nagyon kicsiny nekem itt ez a nagy város.
Oh mi sokkal nagyobb az a kicsiny helység,
A holott töltöttem gyermek-ifjúságom . . .
El innen, el messze, a hova szívem huz . . .
Haza! haza vágyom!

Nincsen itten semmi a mit én szeretek
Elzárják a falak magát a szép hajnalt.
Egy kis zöld fűszálért hasztalan esengek,
Madarak is csupán kalitkában vannak.
Oh pedig mi szép, ha madárzengés között
Menyországgá válik a hajnali álom,
S házak előtti fák susogása ébreszt! . . .
Haza! haza vágyom!

Meglátogatom a fényes csarnokokat,
Holott a művészek játsznak, énekelnek . . .
Nem tud elragadni . . . oh egészen más kell
Az én ábrándozó gyermekes lelkemnek
Tündérrege nyájas házi tűzhely mellett,
Messzi furulyaszó csendes éjszakákon . . .
Mellé fájó nóta . . . „Sárga csikó sárga“ . . .
Haza! haza vágyom!

Van egy két czimborám, el-el iszom velök,
És úgy látszik, mintha mulatnék is kicsit.
Hanem minő kedv ez! . . . mint az elitélté
Az is tánczol sokszor, mikor halni viszik;
Hej csak ott tudtam én igazán mulatni,
Hol egy cigány huzta, az is csak féllábon
Huzta egy magamnak, úgy a mint én sirtam! . . .
Haza! haza vágyom!

Látok sok leányt is . . . szépek, nagyon szépek!
Hisz ha ezt tagadnám, megverne az Isten.
Hanem olyan minő az én kis galambom,
Kit én szerethetnék, oh olyan egy sincsen.
A mig én bujdostam, másé lett a kis lány . . .
Talán többé soha, de sohase látom . . .
Oh pedig a nélkül nem tudok meghalni —
Haza! haza vágyom!.

TÓTH KÁLMÁN.

HÁZI KÖNYVTÁR.

Vasárnapi könyvtár. — Szerkeszti Hajnik Károly. 1—4 füzet. Tartalma: Regék, Jókai Mór-tól. (Holtak harcza, kilencz regében. Thonuzoba.) Robinson Crusoe élete és kalandjai. Angolból átdolgozva. Összesen 55 fametszettel. — Jókai regéi az Attila fiáról fenmaradt mondákból a keleti képzelet pompájával azon nyelven irvák, melynek zengése olyan, mint a mézpatak csorgása, és a mely szintoly ragadós, mint a méz. A Robinson Crusoe pedig tudvalevőleg kerek-világ kincsévé lett classicus munka, mely a gyermeket tanítja, az öreget mulattatja.

HÁZI GAZDASÁG.

* **(A porcellán-edény tisztítása.)** A régiség vagy füst által megfeketült porcellán-edényt kénsavanyval megöntözzük s félóráig így nedvesen állni hagyjuk; ezután a kénsavanyt eltávolítjuk s az edényt finom, tiszta homokkal s tiszta vízzel megdörzsöljük. — Az asztalon használt porcellán-edény tartóssága igen sokban függ a mosástól. Legjobb azt melegvízben korpával tiszta ruha segélyével mosni, s aztán faedényben tiszta vízzel leöblíteni. Az előbb említett meleg víz ne legyen forró, különben az edény könnyen megrepedez; igen hasznos, — sőt szükséges azt, mielőtt forró étel jön bele, meleg szobába tenni vagy lágy-meleg vízben megmosni. — A megmosott edényt azonnal szárazra kell törölni, különben foltok támadnak rajta, vagy fényét elveszti.

* **A tejszint főzéskor az összefutástól megmenteni.** Kéznél tartunk kis üvegben fölolvasztott hamuzsirt. Ha gondoljuk, hogy a főzendő tejszint összefut, e hamuzsiroldatból öntünk bele keveset. Ezt még akkor is haszonnal alkalmazhatjuk, midőn már a tejszint a tűzön van s látjuk, hogy összefutni készül.

* **A lenyomott bársonyt ismét helyrehozni.** A bársony szálai vagy nyomás miatt vagy nedvesség által mintegy leragadnak. — Ezeket ismét főlzabadíthatjuk következő módon. Egy mérsekeltlen megmelegített aczéldarabot gyengén megnedvesített vászonba takarjuk, s ezt a bársony fölé tartjuk, mire annak szálai fölemelkednek, kivált, ha azokat még vékony pálczúcskával megis símogatjuk.

* **A csótányok kiirtása.** Némely évben a szobákban, de különösen a konyhán igen elszaporodik ez undok állat. Kiirtását több módon lehet eszközölni. Néhányat mi is elsorolunk. 1) A csótány tartózkodási helyére virágzó nyúlrekettyét (sárga festőfü) teszünk. 2) Kenyeret s főzött borsót, kályhakorommal össze kell keverni, s csaléte-

kül kitenni, melytől a csótány mind kivesz. 3) Kétrész porrátört bóriss (Borax), egyrész lisztet és egyrész porrátört czukrot jól összekeverünk s odahintjük, hol a csótányok éjjel előszoktak jönni s reggelre mind felfordulnak tőle. 4) Egy tág nyílású edényt körültekerünk ruhával, úgy hogy azon az állat az edény szájáig fölmászhat; az edénybe valami édességet öntünk, — reszelt krumplival vagy sert, melyben rozskenyér fölt; a csótányok seregesen másznak e csalétekre és belefutnak.

* **A hímzést megmosni.** A hímzést vagy aranyvarrást hideg vízbe kell áztatni s kinyomni, de nem dörzsölni és kifacsarni, mert így a szálak kikopnának. Ezután lágy-meleg szappanvíz készítenő velencei szappanból, ebben a hímzés mint főnebb a hideg vízben bemártandó s kinyomandó. Ezután ismét hideg vízbe teendő, melyben négy óráig áll, s aztán kinyomatik, négy széle vászonnal beszegetvén a keretre száradni kifeszítetik.

MAGYARÁZATA

a mai számunkhoz mellékelt divatképnek.

Nyári öltözék. — 1) Zöld tafotaruha három volantsal, a derék brandenbourg és paszománttal ékítve. Az ujjak szintén oly cifrázatúak. Alsó ujjak alençon-i csipkéből, szalaggal összefogva. — Fekete csipkés és zöldszalagos kreppkalap.

2) Tafotaruha „mauve à l'Impératrice. Mantille hasonlag tafotából, széles guipure-csipkézettel. Lila kreppkalap virágokkal

GALAMBPOSTA.

Pápa. A Petrovich Sándor versét köszönjük, — de a nagy költő iránti kegyeletből nem adjuk ki. Mi még azt is visszaélésnek tartjuk, midőn nemrég Cs egyik szerelmes levelét kinyomatták. Jogosan csak azt adhatja ki az utókor, mit vagy maga a szerző kiadni rendelt, vagy a miről meg vagyunk győződve, hogy annak kiadásáért a megholt szelleme nem neheztelne.

R . . . Várhat ön még egy kissé?

Ceccc. Átadtuk. Megköszönték.

Julie. Nagysádnak igaza van, mi tévedtünk.

„Kiesi szíved“ — „Mély Balaton“ — „Honnét jöttél?“ — „Szomorú lesz majd az óra“ — „Lobogós pantlikád“ — „Elhinalak“ — „Csipkebokor-csipkekendő“ — „Ott volt ő is“ — „De rátartós“ költeményeket nem adhatjuk.

T. ur. „Hűség és áldozat“ című beszélye (!) nem közölhető. Mutatványul azonban kiirunk belőle néhány sort. Ime. „Keleten előmlő biborszin élénkülése hirdeti a nap feltünése közeledését. — Milliárd számtalanságu harmatcsöppek rezgenek a fák terebélyes lombjain, elterülő pázsit zöld fűszálain, meg-megmozdulnak nyugvó ülhelyeikről, mintegy üdvözölve a feltünő nap aranyos koronáját körülövedző ragyogó sugarak kellemes megjelenését!“ — Lehet egyebiránt, hogy a többi még sebb.

M. Vasárhely. — **M. F.** Mi egy szép költeményt várnunk öntől — és mily régen!

☞ A szerkesztőnek szóló leveleket, és egyéb küldeményeket **egyenesen** szerkesztői szállásunkra (czukor-utca 6. sz. alatt) kérjük utasíttatni — **bérmentve.**

Növilág
Kiadja Heckenast Gusztáv
Pesten.